

NOVĂȚEANUL

Publicație lunară

ORAȘUL NOVACI ❖ ANUL IV, NUMĂRUL 31 ❖ Marți, 29 MARTIE 2016 ❖ ISSN 2392 - 6961

A SOSIT PRIMĂVARA!

Cu unele excepții, am putea spune că nu am prea avut iarnă. A fost o iarnă cu timp primăvărat, cu multe zile în care temperaturile s-au ridicat cu mult peste cele caracteristice sezonului rece.

Calendaristic vorbind, Primăvara a debutat cu luna martie, lună în care Babele și-au cam făcut de cap, fiind obișnuiți cu vremea din timpul iernii. Și mai ales cele pe stil vechi. Cu toate încercările Babelor de împotrivi, a venit totuși Primăvara. Se simte în mirosul de violele, ghiociei și zambile care deschizându-și petalele au parfumat aerul, se simte în ciripitul de păsărele, în mugurii care stau să plesnească, ba cei ai zarzărilor au inundat deja curțile oamenilor cu albul lor de o puritate aleasă.

Pământul s-a acoperit miraculos cu un covor verde. A sosit Primăvara, anotimpul mult așteptat. Oamenii au primit-o cu brațele întinse trebăluind de zor prin grădini, semn că se bucură de miraculoasa renaștere a naturii, fenomen care ar trebui să se producă și în gândurile noastre, în modul nostru de a privi viața.

Dincolo de renașterea naturii, Primăvara este o stare de spirit. După lungile nopți de iarnă în care și somnul pare o povară, primăvara gândurile ni se împrăștează născându-se idei dintre cele mai năstrusnice. Ne trezim parcă dintr-un somn adânc într-o nouă viață în care totul renaște. Primăvara este aducătoare de bucurie și voie bună. Oare, de ce nu este mereu primăvară, mai ales în sufletele noastre?

Constantin DĂRVĂREANU

PRIMĂVARA

Lucia Silvia PODEANU

Din falnicul cireș
de-odinioară,
Rămas-a doar un
ciot bătrân.

Și ca un nebun, în
astă primăvară,
A înflorit, uimind
toată grădina.

Blând mângâie
lumina
florile de prun.

În cuibul de sub
streașină,
Sosit-a de curând
Familia de lăstun.

Pe-o creangă din
migdalul alb
de floare,

Două turturele se
giugiulesc în soare.

Ing. DUMITRU LEUȘTEAN – PRIMARUL CARE FACE, NU DOAR PROMITE

Mai sunt doar două luni și câteva zile până la unul dintre evenimentele cele mai importante ale acestui an, alegerile locale din 5 iunie 2016.

La alegerile trecute din 2012, noi novăcenii l-am ales ca primar pe dl. ing. Dumitru Leuștean. Venea de pe o funcție de la nivelul județului Gorj, cu un bogat bagaj de cunoștințe în domeniul administrației. A venit la Novaci cu gândul de a-și pune în valoare întreaga experiență căpătată în cei peste 23 de ani de muncă în folosul comunităților din județul Gorj.

Deși s-a lovit în permanență de opoziția partidului de la guvernare, neacceptând trecerea la P.S.D, se poate spune că dl. ing. Dumitru Leuștean a demonstrat că este un bun gospodar. A rezolvat problema apei pentru comunitate prin refacerea captărilor de la Cerbu și Tolanu, a „aprins” iluminatul electric de pe timpul nopții pe toate străzile și ulicioarele din localitate, a asfaltat străzi pe unde nu puteai circula din cauza gropilor, a amenajat drumuri în locurile unde oamenii nu puteau intra să-și facă muncile agricole.

A plantat arbuști ornamentali pe strada Parângului, până la Pociovaliștea, în locurile unde fuseseră tăiați brazii în urmă cu câțiva ani.

Pentru prima dată a introdus încălzirea centrală la Școala Pociovaliștea. A rezolvat problema încălzirii centrale la Casa de Cultură prin montarea și darea în funcțiune a două centrale termice.

A contribuit din plin la readucerea Spitalului Orașenesc Novaci la parametrii optimi de funcționare, inclusiv la acreditarea acestuia și completarea cu medici de specialitate a secțiilor deficitare. A repus în funcțiune fosta Policlinică Novaci, astăzi Ambulatoriu cu cabinete medicale unde se fac consultații pentru oricine dorește. A rezolvat încurcarea poveste a Căminului pentru persoane vârstnice de la Hirîșești.

A amenajat o piață pentru desfacerea produselor din carne și lapte dotată cu toate cele necesare desfășurării unui comerț civilizată.

Constantin DĂRVĂREANU

FESTIVALUL DE TEATRU „SABIN POPESCU”

Ediția a XVII-a, 1 – 3 aprilie 2016

Ca om care a lucrat mult timp în domeniul culturii, am apreciat întotdeauna pe cei care și-au pus întreaga viață în slujba dezvoltării localității, atât din punct de vedere economic, cât și cultural.

Profesorul Sabin Popescu, deși născut la Cernădia și locuitor al satului respectiv, este unul dintre aceștia, poate cel mai împătimit om de teatru din această parte a Gorjului. O activitate prodigioasă, întinsă pe parcursul a peste 40 de ani de teatru, regizor și actor în același timp. Teatrul a fost pasiunea vieții sale, așa cum și-a făcut-o și pe cea de profesor la Liceul Novaci, cu inimă și suflet, cu răspundere și competență.

S-a născut la 5 iulie 1924, în Cernădia, partea aflată în administrarea comunei Baia de Fier. Ar fi împinit, nu peste mult timp, 92 de ani. Dar n-a fost să fie așa. A plecat dintre noi în martie 1995, la vârsta la care mai avea încă multe de spus. A făcut teatru până aproape în ultimele zile ale vieții. Nu putea trăi fără teatru și așa s-a și întâmplat. Am spus-o și o repet mereu: „când n-a mai putut juca teatru, a părăsit pentru totdeauna scena”.

A lăsat însă, în urma sa, o prodigioasă activitate teatrală. Novăcenii, și nu numai, l-au admirat în zeci și sute de spectacole. Pasiunea vieții sale a fost Caragiale, cu O noapte furtunoasă, Năpasta, Conul Leonida față cu reacțiunea, jucate ani de-a rândul la Novaci și în multe alte localități din județ și țară. A mai jucat în: Partea leului, La o piatră de hotar, Omul care a văzut moartea, Comoara, Extemporalul, Goana după fluturi, Întâlnire peste ani, Nemaipomenita furtună, în multe alte piese de teatru, semnând în același timp regia spectacolelor.

A scris teatru, a recitat, a cules folclor. Iar noi, novăcenii, îi aducem prinos de recunoștință, prin organizarea și desfășurarea festivalului de teatru, „SABIN POPESCU”, aflat anul acesta la cea de-a XVII-a ediție.

Anul acesta, Festivalul de teatru „Sabin Popescu” se va organiza în zilele de 1 și 2 aprilie. Organizatorii festivalului: Primăria și Consiliul Local Novaci, Casa de Cultură „Dumitru Brezulescu”, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Gorj, Liceul Teoretic Novaci, Școala Gimnazială Novaci, Frații Sabin și Niculiță Popescu. Prima zi va fi dedicată, ca de obicei, „Teatrului școlar” și se va încheia cu spectacolul „Mușcata din fereastră”, în interpretarea trupei de teatru a Liceului Teoretic Novaci. Având în vedere numărul mare de formații școlare de teatru, cea de-a doua zi va începe cu trei spectacole de teatru școlar, va continua cu spectacolul „Refacerea vieții” în interpretarea trupei de teatru „Sabin Popescu” a Casei de Cultură și se va încheia cu recitalul renumitului actor Ion Caramitru, directorul Teatrului Național București.

D. Constantin

SUFLET PE SCENA VIETII

La început de Prier, Novaciul va fi gazda Festivalului de Teatru „Sabin Popescu”, ediția a XVII-a.

Intrată deja în conștiința novăcenilor, această manifestare sărbătorește teatrul românesc, dar mai ales personalitatea fostului profesor de limba și literatura română, Sabin Popescu. Dincolo de activitatea de la catedră, domnul Sabin Popescu a fost sufletul teatrului novăcean mai bine de 40 de ani. De ce a preferat să joace mai ales Caragiale? Pentru că a fost conștient de actualitatea operei acestuia, a simțit că vremurile trecute sau prezente sunt făcute pentru comicul de situații, că fiecare veac își va avea un Cațavencu și-un Dandanache, un jupân Dumitrache sau un Rică Venturiano, o Zoe sau Didină.

Cultura novăceană va fi în sărbătoare la început de April, omagiindu-și unul din cărturarii săi. L-am cunoscut bine pe domnul profesor. Mulți l-au cunoscut, căci le-a fost dascăl. Puțini au intuit, însă, ceea ce se ascundea în spatele acelei nepăsări și acelei priviri pierdute undeva, dincolo de omul cu care vorbea. Un fel de zburcun lăuntric, pe care refuza să-l expună, o mare de sentimente și un strigăt al dorinței de a face lucruri care să-l păstreze în sufletul oamenilor după moarte. Uneori, privirea devenea jovială, iar sub masca severității, orele de literatură se transformau în recitaluri din Coșbuc sau Goga, poezii de suflet ai profesorului.

În alocuțiunile celor șaisprezece ediții ale Festivalului s-a vorbit mult despre domnul profesor. S-a uitat însă lacrima din colțul ochiului care-i strălucea de emoție când domnul Sabin Popescu vorbea despre ceea ce-i marca sufletul. A fost un sentimental, un veșnic îndrăgostit de teatru, un mare iubitor de poezie. Teatrul i-a fost alternativa vieții. Să iasă din cotidian, să intre în altă lume, să joace alt rol, decât cel de muritor, pe care i-l dăduse Dumnezeu. Cele mai apropiate i-au fost măștile lui Caragiale, pentru că, probabil, și domnul profesor „simțea enorm și vedea monstruos” asemeni clasicului. Și domnul Sabin Popescu sesizase monstruoșitatea vieții și-și transformase sufletul într-un vârtej de sentimente.

Mi-a fost profesor și-am ținut la dumnealui. Astăzi îl consider coleg și sunt mândră să-l am alături, și-mi place să vorbesc despre dumnealui ca despre omul care cunoscuse și dăduse sens vieții sale.

Prof. Mădălina POPICA
Director Liceul Teoretic Novaci

Din nou, despre teatru

Garcia Lorca spunea despre teatru că este „poezia ce se desprinde din carte și devine omenească”. Teatrul este poezie, uman, istorie, dramă. Teatrul înseamnă emoție, trăire, descătușare.

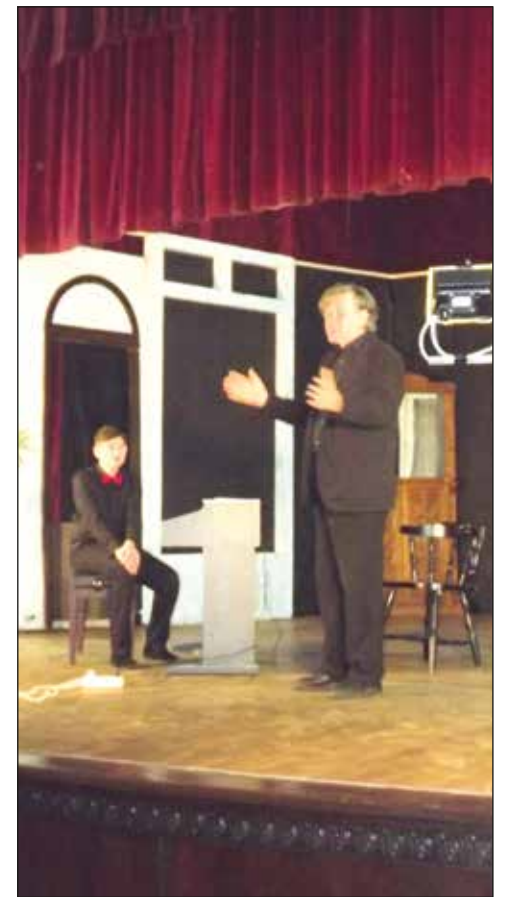
Într-o societate în care lectura pierde teren, iar imaginea primează, teatrul înseamnă o cale de a evada din realitate în fantezie. Teatrul, ca și cinematografia sau ca literatura însăși, emană din dorința oamenilor de a experimenta trăiri noi.

Omul modern are nevoie de artă, poate azi mai mult ca altădată. Iată de ce, teatrul nu mai este apanajul elitelor, ci se adresează tuturor, mai ales tinerilor. El rămâne expresia aspirației fiecăruia dintre noi spre o lume în care să ne putem detașa de problemele noastre cotidiene, o lume în care timpul și-a oprit curgerea, în care spectatorul anului 2016 poate să se bucure de același spectacol care i-a încântat, poate, pe antici, clasici, pe romantici.

Teatrul este o stare sufletească. Finalitatea lui nu e una practică. Așa cum observa criticul Titu Maiorescu, rolul teatrului este acela de a-l scoate pe cititor din lumea reală, cu problemele ei, introducându-l într-o lume ficțională, a artei. Ceea ce trebuie să rămână după consumarea spectacolului este satisfacția de a fi asistat la o scenă din marele spectacol al universului.

Text și spectacol, teatrul reunește lumi pe care le reflectă, fidel sau distorsionat. În spectacolul de pe scenă totul devine semn. De la decor la costum, la machiaj, la gest sau la eclairaj, teatrul transmite emoții, trăiri, sentimente, atât de diferit, încât poți să fii sigur, ca și spectator, că simpla imitare a unor gesturi cotidiene devine pe scenă altceva, poate o critică a automatismului.

În fața spectatorului, actorul simulează o existență. Cei doi încheie o convenție, că teatrul este un joc, că, de fapt, atunci când cel de pe scenă plânge nu îl doare cu adevărat, că atunci când râde, în realitate nu se bucură. Și totuși, deși știi aceste lucruri, ca spectator, în mod neobișnuit, uiți că e un simplu joc. Te

bucuri, suferi, te revolți, te resemnezi odată cu omul de pe scenă. Și omul acela ești tot tu... În momentele culminante ale spectacolului, actorul și spectatorul devin complici în recrearea unui nou joc. Un joc, poate, „de-a vacanța”, de-a viața, „De-a v-ați ascuns...”

Prof. dr. Otilia GIURCA

Primăvara și alaiul ei de datini

Prof. dr. N. VINȚANU

La români, datinile au fost multe secole un fel de carte de învățătură din care aflai ce să faci în multiplele situații ale vieții, cum să te porți și cum să poți prevedea ce se va întâmpla în viitor. De exemplu, în calendarul popular se spunea că Februarie frumos - Mai furtunos sau, referitor la animale, că Februarie le făurește, Martie le jupuește. Pe baza observațiilor din bătrâni, se știe că Martie este dominat de lupta dintre iarnă și vară, dintre frig și căldură. De aici, întregul alai de credințe și practici, acum la început de primăvară.

Oamenii de prin locurile noastre au înțeles de mult că existăm doar împreună cu munții, cu pădurile și câmpiile, cu cerul înstelat, cu păsările

văzduhului și celelalte viețuitoare. Așa se face că bucuriile noastre sunt împreună cu cele ale tuturor viețuitoarelor, unora dintre acestea sorocindu-le câte o zi a lor. Astfel, Dragobetele din 24 Februarie a fost considerată o zi a nunții naturii, iar 1 Martie - început de an nou, când înfloresc ghiociei, viorelele sau spânzul.

Aidoma altor împrejurări ale vieții, începutul primăverii capătă o țesătură culturală, care conține un fel de cifru, de partitură plină de simboluri și semnificații, cu ajutorul cărora ajungem la marile taine ale Timpului și Lumii.

În acest context, 1 Martie a căpătat denumirea de Zi a Mărțișorului, când se dăruiește sexului frumos acel fir împletit în alb și roșu. Legenda spune

că Baba Dochia ar fi tors acel fir pentru a spune oamenilor că acum frigul, zăpada (albul) sunt încă împreună cu caldul (roșul), cu freamătul vieții. Semnificația firicelului de mărțișor este însă mult mai adâncă, spunându-ne că masculinul (albul) este doar împreună cu femininul (roșu), că viața noastră are zile bune (albe) pline de bucurie, dar și zile rele (roșii) pline de mânie, de furie, de necazuri sau că ele însele, zilele oamenilor, sunt un fel de fir ce se toarce din caierul vieții, cu bunele și relele ei.

După cum se știe, prima săptămână din martie este una capricioasă: frig, viscol, dar și soare și puțină căldură. Așa că, aceste prime 8 zile au căpătat denumirea de Zilele Babelor. În încercarea de a previziona

cum va fi soarta fiecăruia în acest an, datina spune că trebuie să ne alegem o anumită zi din cele 8 și vom vedea cum va fi soarta noastră în viitor. Dacă e frig, urât, viscol, viața ne va fi agitată, plină de supărări, iar de va fi soare, cald și frumos, vom avea parte de un an bun pentru noi.

Desigur, aici nu poate fi vorba de un raționament cauzal, cu certă putere de predicție. Previziunea viitorului, după cum se știe, are multe elemente dominante, prin care înțelegem ceea ce ni se întâmplă, în sensul că, dacă ni se va spune că ne va merge rău, așa vom percepe împrejurările vieții și vom acționa în acea direcție. De aceea, azi se vorbește despre cerința de a gândi pozitiv în orice împrejurare, adică să punem înainte binele și nu răul.

Pag. 3

Ing. DUMITRU LEUȘTEAN – PRIMARUL CARE FACE, NU DOAR PROMITE

Urmare din pag. 1

A amenajat o foarte frumoasă piață pentru desfășurarea de evenimente culturale în spațiul dintre Primărie – Casa de Cultură – Ambulatoriu care a găzduit pentru prima dată pe 1 Decembrie 2015 o manifestare de prestigiu dedicată Zilei Naționale a României.

A construit o scenă modernă pentru desfășurarea de evenimente culturale în Dumbrava Hirîșești, acolo unde se organizează tradiționala manifestare folclorică pastorală „Urcatul oilor la munte”. A rezolvat problemele culturii novăcene care intrase într-un con de umbră, refăcându-se Ansamblul folcloric „Nedeia” și formația de fanfară cu care orașul Novaci a fost prezent la evenimente culturale la Râșinari și Boița, județul Sibiu, la Vaideeni și Băbeni – Vâlcea, la Polovragi și Baia de Fier.

A preluat stadionul din localitate, novăcenii având posibilitatea să meargă din toamna anului trecut la meciurile nou înființatei echipe locale, C.S. Novaci, care activează în Liga a V-a.

Am prezentat doar câteva dintre realizările actualului primar, ing. Dumitru Leuștean în cei patru ani de mandat. Sunt multe altele pe care nu le amintesc în acest număr al publicației „Novăceanul”, dar care sunt convins că sunt văzute de toți novăcenii care doresc binele orașului. Să nu uităm că de 31 de luni de zile, la Novaci apare publicația lunară „Novăceanul”, o lăudabilă inițiativă a d-lui primar, Dumitru Leuștean, publicație care iată împlinește nu peste mult timp trei ani de apariție, ceea ce va rămâne cu siguranță în istoria Novaciului. Cu atât mai mult cu cât dl. ing. Dumitru Leuștean s-a angajat ca atâta timp cât va fi primarul acestui oraș, publicația

„Novăceanul”, cu siguranță va exista.

Dl. ing. Dumitru Leuștean și-a anunțat deja dorința de a candida pentru un nou mandat de primar al orașului Novaci. Pe agenda sa de lucru în viitorul mandat se găsesc o serie de obiective care, realizate, cu siguranță vor schimba și mai mult fața orașului nostru. Mai ales că acum are un sprijin substanțial în noua conjunctură creată la nivel județean și central.

Este un om pe care te poți baza, un om care face, nu doar promite, un om care a demonstrat că nu trăiește din denigrarea altora, un om care, ca orice inginer, îi place să facă și nu doar să se laude, un om care a fost ales de către noi, novăcenii, prin voința noastră, fiindcă am vrut binele Novaciului. Și nu am greșit.

Primăvara...

Urmare din pag. 2

O datină mai recentă la început de primăvară este Ziua Femeii. Spunem recentă fiindcă aceasta se sărbătorește doar din 1910. Unii leagă această zi de comunism, dar nu este decât parțial adevărat, în aceea perioadă existând o preocupare mai mare pentru a cinsti femeia-mamă. Observația ce se cere făcută aici este că femeia trebuie iubită, prețuită, adorată nu doar într-o zi pe an, ci în fiecare zi. Studii serioase demonstrează că nivelul de civilizație al unui popor este dat de atitudinea de prețuire față de femeie, de locul și grija societății pentru cea care este mama tuturor oamenilor. Nu putem să nu remarcăm că la strămoșii noștri daci, Mama Mare - sinonimă cu Terra Mater - era venerată și prețuită în toate anotimpurile.

Ziua de 9 martie marchează moartea Babei Dochia, dar și martiriul celor 40 de Mucenici în credința creștină. Încă din perioada precreștină exista practica de a da de pomană, în această zi, colăcei, nuci și miere, știut fiind că la începutul sezonului agricol sau al păstoritului trebuia să dăruiești și altora pâine, vin, colivă, caș, miere etc. Ceea ce a ajuns la noi ca „mucenici”, adică acea fiertură de nuci și colăcei în formă de 8 sau în formă rotundă, unși cu miere, denotă tocmai existența unor practici anterioare creștinismului, care au fost asimilate de acesta.

Tradiția mai spune că cei 40 de Mucenici, asemenea Moșilor care urmează după zilele Babelor, bat cu toiegele în pământ ca să iasă căldura. De altfel, jertfa celor 40 de Mucenici, ca a multor altora, a dus la triumful creștinismului, adică la venirea unei primăveri perpetue, a „unui răsărit ce nu se mai termină”, așa cum ne spune regretatul Ion Alexandru în frumoasa poezie „Lumină lină”.

Datina străveche cerea românilor ca la sfârșitul lui februarie sau după Mucenici, să fie sărbătorit Sântoaderul (Sfântul Toader), numit al cailor. Tradiția cerea ca în această zi fetele și băieții să caute rădăcini de nalbă sau iarbă mare și cu fiertura acestora să se spele pe cap și pe întregul corp, pentru a fi sănătoși și frumoși tot anul.

Interesante sunt și datinile privind focurile de la Mucenici. Țin minte că bunica mă lua să afumăm cu bucăți de cârpe de bumbac,

de jur împrejurul casei, prin grajduri și șopron, prin toată curtea, pentru a feri casa de vrăji, de șerpi sau de alte lighioane care ne puteau face rău. În acest obicei se observă urme ale practicilor străvechi din așa-numitul Cult al Focului.

Alte sărbători mai erau: Alexiile - Ziua Șarpelui, pe 14 martie; cele privind Ziua Sturzului, Mierlei și, mai ales, Ziua Cucului - la 25 martie. Astfel de sărbători care se plasează în apropierea echinocțiului de primăvară fac parte din întregul evantai de tradiții ritualice legate de renașterea naturii, de germinația plantelor, de începutul venirii pe lume a unor noi generații de animale. În plan religios, pe 25 martie avem *Buna Vestire*, adică vestea despre faptul că Lumea va avea un Mântuitor care se va naște pe 25 decembrie - de Crăciun.

Practicile străvechi mai prevedeau că la 25 martie trebuie să ieși afară din casă doar după ce ai mâncat, pentru a nu te „spurca” pupăza, cucul sau alte păsări venite din țările calde; să consumi în această zi, neapărat, pește - aliment totemic aidoma pâinii și vinului. Datina mai cerea ca în noaptea de 25 martie să ardă mereu focul. De aceea i se mai spunea și Ziua Focului, când frigul și căldura se împacă de acum încolo, iar forțele naturii vor fi benefice omului. În plan astronomic, echinocțiul de primăvară, care în acest an este pe 20 martie, semnifică trecerea Soarelui din emisfera sudică în cea nordică, unde va sta până pe 22 septembrie, când va face drumul invers.

Datini, ritualuri, mesaje de la strămoșii noștri îndepărtați, pe care le-am cam uitat.

Astăzi, mărțișorul a devenit frecvent doar o simplă obligație, omul nostru fiind foarte ocupat; face toate lucrurile pe fugă, fără prea mare angajare sufletească. Așa-zisa economie liberă de piață alungă, încet-încet, tot alaiul de trăiri, sentimente specifice datinilor și tradițiilor pe care ni le-au lăsat bătrânii noștri.

O fi acesta un semn că ne-am rătăcit și că nu vrem să trăim și să simțim ca ei sau că ni s-au uscat rădăcinile prin care pulsa acea sevă a marii înțelepciuni a oamenilor de pe aici...?

Nemuritoarea lecție a Atenei

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

Se spune mereu că omul își uită istoria sau că nu învață mai nimic din ea. Probabil de aceea actualii guvernanți vor să reducă masiv orele de istorie predate în școală. Mai amintim că cel mai adesea istoria a fost scrisă de învingători, care s-au preamărit pe ei, umilindu-i pe învinși. Numai că tot istoria ne arată că învingătorii de astăzi vor fi învinși de mâine.

În țara noastră, în zilele acestea e mare fierbere, vin alegerile: se fac și se desfac alianțe, se aplică lovituri sub centură etc. Până și în învățământul superior, unde au loc acum alegeri pentru diferite funcții de conducere, se scot cuțitele din teacă, sunt polițe de plătit, lupte de dat sau scaune de ocupat; un spectacol adesea dezolant și degradant.

Toate cele de mai sus se pot rezuma la o simplă întrebare: cine să conducă societatea, comunitatea umană? În decursul ultimilor 10 mii de ani, perioadă în care s-a format și consolidat civilizația umană autentică, s-au experimentat multiple forme și modalități de conducere a societății. Când spunem conducerea societății, spunem cine ia deciziile importante pentru toți membrii acelei societăți, prin care se dau răspunsuri la problemele vieții și muncii, se organizează spațiul de viață, se facilitează realizarea trebuințelor umane prin care fiecare individ să poată trăi omenește. Este vorba de acele nevoi fundamentale specifice omului: hrană, adăpost, îmbrăcăminte, protecția persoanei și bunurilor sale, stima și respectul din partea celorlalți, comunicarea neîngrădită, predictibilitate pentru viitor etc. Astfel spus, cei cărora li se încredințează conducerea societății li se cere să realizeze interesele generale ale tuturor oamenilor.

Experimentele istorice privind conducerea societății au culminat cu acel moment înălțător, Atena Antică, unde a fost inventată democrația, respectiv poporul este cel care conduce societatea. Au fost însă și multiple alte experimente: dictatura – conducerea societății de către o persoană sau un grup restrâns de persoane care spune supușilor ce să facă; tehnocrația – când un grup de tehnicieni, de oameni din domeniul științelor naturii și tehnicii care dictează oamenilor ce să facă. Alte forme experimentate în istorie privind conducerea societății au mai fost: plutocrația – să conducă cei bogați; aristocrația – să conducă cei buni; gerontocrația – să conducă cei bătrâni, că ar fi mai înțelepți; meritocrația – să conducă cei merituosi, iar mai nou se spune că societatea ar trebui condusă de tineri, pentru că nu ar fi corupți sau infestați de comunism etc. Un celebru politolog american, R. Dahle, folosește termenul de poliarchie, adică să conducă o majoritate.

Scena politică românească a cunoscut din belșug cam toate formele de conducere experimentate în istorie, mai puțin poate democrația.

☞ *Continuare în pag. 4*

Nemuritoarea lecție a Atenei

Urmare din pag. 3

Spun aceasta pentru că nemuritoarea lecție a Atenei ne învață că în orice decizie trebuie să fie toți indivizii acelei societăți implicați și că nu poate fi democrație acolo unde populația nu are un înalt spirit civic, un înalt nivel de educație, unde nu există gândire liberă de prejudecăți sau că orice decizie politică este un compromis, pe care trebuie să-l faci pentru a realiza interesele generale ale oamenilor. Altfel spus, acolo unde există oameni slab instruiți, care nu sunt interesați de treburile generale ale societății, care acceptă ca alții să decidă pentru ei fără să-i întrebe etc., nu poate fi vorba de democrație. Ca atare, construirea unei societăți democratice începe cu fiecare individ în parte și trebuie să funcționeze ferm principiul – toți cetățenii sunt egali din punctul de vedere al realizării interesului general și nu putem avea oameni mai importanți sau mai puțin importanți sau, mai grav, oameni de prisos, atunci când este vorba de realizarea acestui interes general.

Nemuritorul Caragiale ne spune, de vreo 150 de ani, că la noi politica este un fel de învârtelă prin care poți avea certe avantaje, tu și ai tăi. Lecția nemuritoarei Atena ne-a arătat, prin exemplele lui Pericle sau Demostene, că funcția în care ești pus de alegătorii tăi cere sacrificiu de sine, ceva de genul „totul pentru cei care te-au ales și nimic pentru tine”. Numai așa poți rămâne în memoria poporului tău, a celor care trăiesc într-o anumită localitate și ești adevăratul reprezentant al oamenilor care te-au ales. Comparând ceea ce se promovează în democrația ateniană, pe vremea lui Pericle, cu ceea ce se întâmplă astăzi la noi, vedem cât de departe suntem și cât de mult mai avem de lucrat.

La întrebarea „cine să conducă în societate?”, răspunsul corect este – Noi, poporul! Adică toți. De ce? Pentru că tehnocratul s-o fi pricepând la luarea deciziilor economice, dar nu ia în considerație necazurile noastre. Politica este știință și atitudine, adică cel pus de

noi să ia decizii, trebuie să ne știe păsurile, nevoile, să lupte pentru realizarea lor, să-l doară de durerea noastră. Oamenii nu sunt niște cifre statistice și nu dă bine dacă, din condei, tai de acolo și pui dincolo sau „ii las peăștia să mai aștepte până se realizează nu știu ce obiectiv economic” etc. Cel pe care-l alegem, să știe ce capacități are poporul român, locuitorii unui sat sau oraș și să nu poată dormi sau mânca până nu se rezolvă problemele oamenilor.

Democrația contemporană este mai ales una realizată prin reprezentanți. Aceștia, la rândul lor, conform legislației, figurează cel mai adesea pe lista unui partid sau a unei alianțe de partide. Partidele la rândul lor au ca obiectiv central ajungerea la putere, cu ajutorul nostru, după care, tot de regulă, ne uită. Din slujitorii noștri, aceștia devin șefii noștri. Astfel, ridică mâna în Parlament sau în Consilii și adoptă anumite decizii fără să ne mai întrebe ce soluții am avea noi, cei mulți, la respectivele probleme.

Așa se face că nici eu și nici mulți dintre români nu au vorbit niciodată cu aleșii lor, iar pe aceștia nu-i interesează dacă avem apă, loc de muncă, pâine, căldură, am fost jefuiți de hoți sau de către bănci prin comisioane ascunse etc.

Probabil că alegerile care vor avea loc în acest an, nu vor fi diferite față de până acum. Nici nu cred că pot fi, din moment ce partidele politice nu au o doctrină riguros articulată, care să țină seama de interesul național. Afilieră la Partidul Popular European, la cel Socialist, ALDE etc. poate presupune prioritatea unor interese comunitare înaintea celor naționale. Numai că interesele comunitare, respectiv ale U.E. sunt de fapt interesele câtorva puteri europene, pentru care extinderea spre Est a însemnat o uriașă piață de desfacere a produselor lor, mână de lucru ieftină și profituri imense, după ce ne-au distrus economia cu ajutorul cozilor de topor de la noi. Dar vorba proverbului „nu mor caii când vor căinii...”

ZILELE „CONSTANTIN BRÂNCUȘI”

Instituirea oficială a unei manifestări culturale de anvergură, la Tîrgu Jiu, sub genericul **Zilele „Constantin Brâncuși”**, este o datorie de suflet și de onoare a gorjenilor și stabilirea ei calendaristică poate beneficia de apropierea temporală a datelor de naștere și, respectiv, de moarte, încât să fie cuplate într-o singură sesiune aniversar-comemorativă de amploare.

Într-adevăr, Constantin Brâncuși s-a născut la 19 februarie 1876, stil vechi, și a murit la 16 martie 1957, stil nou. Or, aducînd ziua nașterii de pe stilul vechi pe stilul nou și ținînd seama că anul 1876 a fost bisect, rezultă că data corectă a venirii pe lume a pruncului-demiurg este 2 martie.

Așadar, **Zilele „Constantin Brâncuși”** ar trebui organizate, anual, între 2 și 16 martie.

Sigur, se va spune că sînt prea multe 14 zile -- două săptămîni -- și e greu să fie acoperite cu lucruri consistente, în fiecare an.

Dar nimic nu-i obligă pe organizatori la un program de opt ore, șapte zile din șapte. Dimpotrivă, programele pot fi eșalonate la cîte două-trei zile și ele nu trebuie să se cantoneze, exclusiv, în „comunicări” plicticoase, ținute de conferențieri sastisiți, vorbindu-și ei înde ei, fără nici un ascultător în sală.

Fără pretenția de a se erija într-un astfel de program „perfect”, iată ce ar putea cuprinde o ediție a „Zilelor Brâncuși”:

- festivitatea de deschidere și

prezentarea a una-două comunicări științifice, la Tg. Jiu (prima zi);

- vizitarea Casei memoriale „Constantin Brâncuși” de la Hobița și o expunere-două din partea gazdelor sau a oaspeților (a treia zi);

- o „călătorie de studii” – cum i-ar fi spus George Călinescu – la Craiova și o alta la București, la locurile unde a învățat elevul și, respectiv, studentul Brâncuși, ca și la muzeele de artă din ambele municipii, unde se află lucrări ale meșterului făurar de capodopere (a cincea și a șasea zi);

- o excursie „Pe urmele lui Brâncuși – de la Hobița la Paris” (alte trei-patru-cinci zile);

- o ultimă zi de comunicări științifice, la Tg. Jiu;

- „bilanțul” prezentat de către organizatori și festivitatea de închidere a ediției respective (ultima zi, 16 martie).

Evident, vor fi zile de lansări de cărți, de „examinare” și de „tragere la sorți” a pietrelor aduse pentru „Tabăra internațională de sculptură”, de pe malul Jiului, de pelerinaj obligatoriu, la Ansamblul sculptural brâncușian, de la „Masa tăcerii”, la „Coloana infinită”, mai ales că s-ar putea „prileji” – cum zicea cronicarul – și oaspeți străini, care, în primul rînd, pentru asta vor veni pe meleagurile Gorjului.

Așadar, cele paisprezece zile aniversar-comemorativă brâncușiene nu vor fi deloc prea multe, ci întrutotul convenite omagierii genialului gorjean.

Scriitor, Ion FILIPOIU

**PRIMĂRIA ȘI CONSILIUL LOCAL NOVACI
CASA DE CULTURĂ NOVACI
CJCPCT GORJ
LICEUL TEORETIC NOVACI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NOVACI
FRAȚII SABIN ȘI NICULIȚĂ POPESCU**

FESTIVALUL DE TEATRU „SABIN POPESCU”

Ediția a XVII-a, 1 - 2 Aprilie 2016

**Vineri, 1 aprilie 2016, ora 12³⁰, CASA DE CULTURĂ
„ZIUA TEATRULUI ȘCOLAR”**

Sâmbătă, 2 aprilie 2016, ora 17³⁰, CASA DE CULTURĂ

**- Seară de teatru:
„REFACEREA VIETII”,
de Ion Băieșu
- Recital: renumitul actor
ION CARAMITRU**

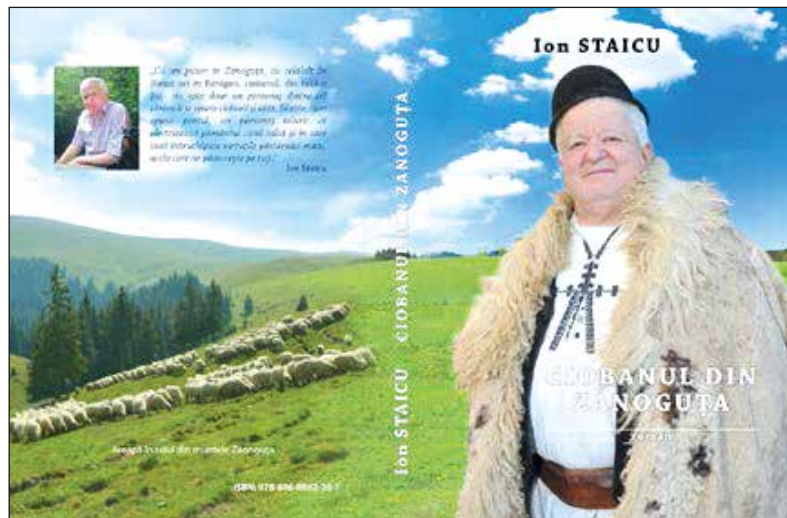
CIOBANUL DIN ZĂNOGUȚA

Ciobani de legendă

(Fragment)

”Recunoștință ciobanilor de demult, moșilor și părinților mei, împlinire vouă, ciobanilor, cu care am călcat pă picioare toți munții, Banatul și Bărăganul, luare aminte copiilor și nepoților mei!” Gh. Băloi

Comuna Cernădia a fost renumită pentru creșterea oilor. Aici au fost ciobani renumiți care aveau turme mari de oi, de la 500 până la peste 1500 de oi, concurând poenarii și jinarii, ciobani cu tradiție de peste munte, sau pe vaidieni, crăsnari ori tismănari. Între cei mai renumiți cernăzăni care s-au ocupat cu creșterea oilor au fost frații Anghel, Ion și Gheorghe Flitan care au făcut avere mare de și-au cumpărat munți, frații Ion și Gheorghe Benzână, frații Dumitru și Gheorghe Popete, frații Nelu și Gicu Grecoiu, frații Dumitru, Gheorghel și Nelu Staicu (ai lui Vodă), Ion Cărgoiu, Costică Moatără, frații Costică și Gheorghe Miteșcu, Dumitru și Costică Pupăză, Angheluță și Ion (Buitaru) Pupăză, Ion, Dumitru și Gheorghe Găină (ai lui Gicu), frații Gioancă ai lui Bătu și

mulți alții care, toți, au făcut avere din creșterea oilor.

-Ai uitat să amintești pe-ai lui Stanciu.

-Cred că avem și noi loc printre acești ciobani renumiți. Cum spuneam bunicul Constantin Băloi, zis Costică al Stancului, tatăl Constantin, eu Gheorghe Băloi și fratele meu Costică Băloi, asta am făcut toată viața. Am pornit de la „slugă la stăpân” și am ajuns și noi „stăpâni”. Fiecare am avut oile noastre și ajunsesem într-un timp la peste 5-600 fiecare. În câțiva ani am avut aproape 1000 de oi.

Prin anii 1940 - 1980 în Poiana Sibiului era un cioban renumit pe nume Ilie Fățanu. El

era burlac și a trăit toată viața ciobănind pe la alți poienari care aveau oi multe. Vara ciobănea numai la sterpe pe Munții Custurii, Munții Oltului, pe la Făgăraș ori prin Munții Sibiului.

Ținea numai 100 de oi, dreptul lui pe unde era angajat la diferiți stăpâni, nu le mulgea niciodată și le îngrija cum n-am mai văzut. Se fălea că n-are nimeni oi ca ale lui. Pentru cum îngrijea el oile și o dovedea cu ale lui, Ilie era căutat, angajat și pus vătaf de cei mai renumiți crescători de oi.

Devenise recunoscut ca „vătaful munților”.

Era chipeș, bine construit și purta țoale frumoase cum nu

Șnțelegând că cititorii „Novăceanului” doresc să afle mai multe dintre povestirile „Ciobanului din Zănoğuța”, continuăm cu publicarea unor noi fragmente din cuprinsul cărții.

Jon Staicu

purtau alți ficioni din Poiană sau ciobani de-ai poienarilor. De aceea i-au pus și numele Ilie „Fățanu”, adică fătos! El era și un mare cunoscător și creator de versuri și cântece ciobănești și cu haiduci.

Pe vremea lui nu exista cioban să cânte din fluier ca el. Când mergea la târguri și nedei, încerca toate fluierile și își cumpăra pe cel mai frumos și mai bun, chiar dacă avea o adevărată colecție. De acolo, din vârful munților pe unde s-a aflat mereu cu sterpele, el cânta cu fluierul de răsuna munții.

În singurătatea di pă vârf, doar tu cu oaia la păscut, cu cănele și măgaru, n-ai altceva de făcut, decât să cânti ce ai auzit di la alții ori să compui și să cânti cântecele tale, doinele ciobănești care-ți țin de urât și care-ți fac viața frumoasă.

Tot un cioban renumit a mai fost și unul din Aniniș, Gheorghe Pipera, un om bogat care avea 1500 de oi, cele mai mândre din toate cele trei

comune: Novaci, Poiana și Vaidieni, oi cornute și bucălăi. Ți-a ținut în jur de 50 de ani cele mai mandre oi dintre toate pe care le-am văzut eu vreodată.

De mai multe ori primăvara, când veneam din Regat, unde iernam la Punghina cu Moatără și cu Benzână, oile lui Gheorghe Pipera stăteau, cate două luni, în pădure la Butoiești - Filiași și, dacă treceau pe lângă tine 500 de oi de-ale lui, nu le puteai deosebi deloc. Erau tot un corn și tot o lână, bucălăi și cu coarnele răsucite la fel cum la una și la alta că nu le deosebeai.

De atunci până acum, au trecut în jur de 55 de ani, dar așa vite nu am avut ocazia să mai văd ca oile lui Gheorghe Pipera din Aniniș.

Tot mândrețe de oi a avut și Gheorghe Piluțoiu din Novaci, dar, totuși, se puteau deosebi una de alta, nu ca ale lui Pipera. Gheorghe Piluțoiu a vărat în Muntinu Nou de 30 de ani.

Să ne veselim cu

Medicul CORNEL MUNTEANU

Se întâmplă

El plimba o cățelușă,
Iară doamna un cățel.
Dup' un ceas, căinii, la ușă,
Îi păzeau pe ea și el.

Secret

Cred că nu-i deloc poveste
Că se simt amândoi bine.
Dar, cât de fidelă-i este,
O știm doi: ea și cu mine.

Prudență

Doctori buni au fost pe-aici,
Mi-aduc mereu de ei aminte ...
De vii azi laăștia mici,
Împărtășește-te-nainte.

Promovare

Am văzut adesea-n viață
Cum un prost, cu troaca mare,

Le ia altora în față,
Având mintea-n buzunare.

Condiții

Duium de fete angajate
De director în spital
Nu de carte întrebate,
Ci de ani și capital.

Angajare

Dacă vrei să iei un post,
Află numai cât se cere.
Mintea n-are nici-un rost,
Portmoneu-i la putere.

Fiul doctor, tatăl popă

Să-l conving nu mi-a fost greu,
Înțelegerea e gata.
Când moare-un bolnav de-al meu,
Ce pierd eu, câștigă tata.

Grijă

Poți să fii tobă de carte

Și să ai un car de minte,
De nu-i faci șefului parte,
Ți-o ia prostul înainte.

Alternativă

De ce să-nveți atâta carte,
Ce câștigi? Vedere-ngustă.
Mai bine-i faci șefului parte,
De puțin parfum de fustă.

Pagubă

Soțul nu s-a supărat,
Când a prins-o cu vecinul,
Că nevasta l-așșelat,
Da'-i băuseră tot vinul.

DE CE SUNTEM SĂRACI?

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

Statisticile Uniunii Europene ne situează pe noi românii ca fiind printre cei mai săraci din Europa. Ca noi sunt însă mulți alții în lume, peste 1 miliard. Sărăcia are însă grade și contingente. De pildă, în Germania, dacă o familie de două persoane are un venit sub 1000 de euro pe lună, respectiv cam 500 de euro de persoană, este considerată săracă. În țara noastră, Institutul Național de Statistică (INS) ne spune că sunt săraci aceia care trăiesc cu mai puțin de 300 de lei pe lună de persoană, ceea ce înseamnă 60-70 de euro/lună/persoană. Așadar, diferența dintre sărăcia noastră și cea din Germania este de vreo 8-9 ori mai mare.

Problema importantă este cum definești sărăcia. Economiiștii spun că ești sărac dacă nu ai suficienți bani să-ți procuri bunurile și serviciile absolut necesare vieții. Lucrările de specialitate ale acestora ne vorbesc despre ceea ce se cheamă *coșul zilnic*, adică de câți bani avem nevoie ca să supraviețuim într-o zi.

Domnii de la Organizația Mondială a Sănătății și Centrul Global pentru Nutriție și Sănătate ne spun că în România o familie de 3 persoane ar putea trăi cam cu 20 de lei pe zi. În acest coș zilnic s-ar afla vreo 3 kg de carne pe lună, 4 l de lapte, 7 ouă, 10 kg de pâine, 14 kg de legume (mulți cartofi). Statisticile noastre interne arată însă că aproape 36% din ce cheltuim zilnic pe mâncare se duce pe pâine. De aici, critica pe care ne-o fac occidentalii - că mâncăm prea multă pâine.

Din cele de mai sus sperăm că reiese un prim înțeles al sărăciei: nu ai bani - ești sărac, ai bani mulți - ești bogat. De aceea, probabil în această zodie a capitalismului venită peste noi, totul se vinde și se cumpără, totul are un preț. La o analiză mai riguroasă, se constată că sărăcia și bogăția economică sunt doar o parte din sărăcia și bogăția omului. Așa se face că antropologii definesc sărăcia ca fiind un nivel scăzut de utilizare a capacităților și aptitudinilor unei persoane sau ale unei populații și de aici, imposibilitatea de a-ți controla dezvoltarea ta și a familiei tale în viitor. La rândul ei, bogăția apare tocmai ca formare și dezvoltare a unor aptitudini multiple, din care poți să-ți determini prezentul și viitorul.

Desigur, zona economicului intervine aici ca un element fundamental, dar care este în legătură cu utilizarea acelor aptitudini și capacități ca și împrejurărilor sociale în care trăim. Dacă nu ai bani, nu poți să-ți antrenezi capacitățile tale sau să dezvolți la copiii tăi inteligența, multitudinea de aptitudini prin care-și poate asigura viitorul sub aspectul cerințelor fundamentale ale vieții. Se înțelege că dacă ai bani, poți realiza această antrenare și dezvoltare a aptitudinilor la un nivel înalt, condiția fiind ca și copii să aibă deschidere spre aceasta. Observăm astfel rolul uriaș al investițiilor în om, al școlii și educației permanente pentru a fi bogați și a îngusta astfel sfera de manifestare a sărăciei. De aceea, țările care au înțeles acest fapt mai de demult alocă mari sume pentru educație, de 5 până la 10 ori mai mult decât la noi, pe cap de locuitor.

Dincolo de aceste cifre și idei, care cer multiple nuanțări, încercăm să analizăm de ce România și românii sunt considerați săracii Europei. Cauzele sunt numeroase: distrugerile și furtul bogățiilor noastre de-a lungul timpului, exodul de inteligență, politicile anti-românești, slaba cunoaștere de către conducătorii noștri a valorilor și aptitudinilor românilor etc. Dacă ne referim la aur, acesta fiind oarecum însemnul bogăției, notăm că în decursul istoriei am fost jefuiți crunt. Romanii, așa-ziii civilizatori, au jefuit Dacia de cca. 165 de tone de aur și vreo 330 de tone de argint. Turcilor, în decursul celor aproximativ 400 de ani de ocupație, Muntenia le-a plătit cca. 214 tone de aur, Moldova 104 tone, iar Transilvania vreo 14 tone, fiind o perioadă mult mai mică sub dominația otomanilor.

În fruntea prădătorilor aurului românesc se află habsburgii și rușii. Primii au luat, după unele statistici, vreo 875 de tone de aur și vreo 4440 de tone de argint. Despre ruși se știe că ne-au confiscat tezaurul Băncii Naționale, trimis de Guvernul român la Moscova în timpul Primului Război Mondial și care avea aproximativ 100 de tone de aur și multe alte valori culturale sau artistice, iar după 23 august 1944, aceștia ar fi luat din România multe sute de tone de aur.

Desigur, estimările sunt destul de vagi. Totuși, rămâne ideea că suntem săraci fiindcă am fost pradă fără milă de cei care s-au erijat sau se erijează în purtători de civilizație înaltă. Aceștia ne-au adus în loc de civilizație doar sărăcie, care s-a

accentuat în urma războaielor ce ne-au pustiit țara și de pe urma cărora au profitat doar marile puteri ale vremii.

Astăzi, unele din cauzele sărăciei noastre sunt jaful și politicile greșite duse după 1989. Așa numita extindere către Est a Uniunii Europene a însemnat distrugerea industriei românești, vânzarea pe aproape nimic a bogățiilor subsolului, jefuirea și falimentarea băncilor românești, aruncarea agriculturii și zootehniei înapoi în Evul Mediu etc. Toate acestea fără să se tragă un foc de armă, dar venindu-se cu promisiuni și vorbe mieroase că dacă facem ca ei, o să curgă lapte și miere. Rezultatul? Suntem datori vânduți ca țară, deși în 1989 nu aveam nicio datorie la băncile străine; au plecat de foame peste graniță cca. 2-3 milioane de români, în căutare de lucru, iar noi, cei rămași, ne ducem traiul de pe o zi pe alta, așteptând așa-zisele subvenții, ajutoare alimentare etc., adică un fel de pomeni pe care le fac occidentalii pentru noi. Dureros este că nu se prea zăresc perspective serioase de îmbunătățire a situației noastre economice.

Între cauzele sărăciei mai notăm lupta acerbă pentru putere, neîncrederea în forțele proprii, în sensul că nu putem să ne conducem singuri, instalându-se în funcții înalte de conducere oameni străini de valorile românești. La acestea am mai putea adăuga slaba pregătire politică, sociologică, antropologică a celor care s-au aflat la conducerea societății românești după 1989, precum și lipsa de prețuire a valorilor poporului român. Nu am înțeles și nu voi înțelege niciodată cum au gândit acei conducători ai noștri care au hotărât privatizarea pe nimic a industriei și a resurselor naturale. Oare nu și-au pus întrebarea „cumpărătorii aceștia străini ai combinatelor industriale ce vor face cu ele, unde vor lucra oamenii noștri dacă aceștia închid fabricile și pleacă, uzând de prerogativa dispoziției din dreptul de proprietate privată”?

Păi am văzut: au fost vândute la fier vechi, s-a furat tot ce se putea fura; ni s-a spus mereu că „statul este cel mai prost administrator” și că „doar particularii se pricep la un management eficient”. Presa ne dezvăluie zilnic ce au făcut acești particulari cu ceea ce s-a construit prin munca, sudoarea și sângele unui întreg popor. Idealist cum sunt, sper totuși în venirea unei Zi a Judecării, când toți cei care ne-au adus în sapă de lemn vor trebui să plătească.

Întrebarea despre sărăcie se pune și aici la noi, la Novaci. Distrugerile produse în urma politicilor naționale greșite se văd la tot pasul: Fabrica de Cherestea, unde-și câștigau pâinea sute de novăceni, a fost făcută cenușă; Întreprinderea de Industrie Locală, exterminată; Cășăriile de la Vaca și Ștefanu, distruse; Minele de la Albeni, Baia de Fier sau Fabrica de la Sadu, unde lucrau mulți novăceni, au fost făcute pulbere și ele. O lovitură năprasnică au primit și ciobanii noștri: distrugerea fabricilor de covoare din țară, a industriei textile și de pielărie care foloseau lâna și pieile oilor noastre, i-a lăsat pe oameni cu o gaură în venituri de peste 50%, aducându-i aproape în stare de faliment. Celelalte produse ale oieritului, cum sunt: carnea, laptele, brânza, urda etc., sunt cumpărate de samsari care le plătesc cam cu o treime din prețul pieței.

Speranța și-au pus-o novăcenii în turism. Desigur, Transalpina, la care se lucrează de vreo 30 de ani și tot nu este gata complet, a adus un flux de turiști. Ce le arătăm noi aici turiștilor? Evident, peisaje frumoase, locuri sălbatice etc., dar suntem foarte departe de a valorifica ce avem, ca natură și istorie, pentru care turiștii ar scoate bani mult mai mulți. Mă gândesc la deschiderea unor trasee locale de expediție la peșterile: Dobran, Corbului etc. De mare interes ar fi amenajarea unor bordeie la locul numit „La Bordeie”, deoarece nimeni nu mai știe astăzi cum arăta sau cum se trăia într-un bordei. De o atracție deosebită ar fi un han unde să te poți întâlni cu haiducul Mănițiu și ai lui, care au haiducit pe aici în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. De asemenea, credem că mulți români ar scoate bani grei să stea la masă cu Burebista, Decebal, Deceneu, Vezinas etc., adică oameni îmbrăcați în straie ale Regilor dacilor și care să mănânce împreună cu aceștia berbecuț la proțap cu mămăligă din mei sau alte alimente specifice strămoșilor noștri.

Credem că ideile și soluțiile sunt destule. Mai este nevoie de curaj, de folosirea în mai mare măsură a inteligenței și a celorlalte capacități ale noastre, dar sigur și de bani, de o politică națională care să ne aibă în vedere în primul rând pe noi românii, urmași ai unor strămoși viteji, și nu pe domnii de la Bruxelles sau mai știu eu de unde...

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Constantin DĂRVĂREANU, redactor șef
Nicolae VINȚANU, redactor șef adj.
Prof. Otilia GIURCA, redactor
Prof. Elena BASARABĂ, redactor
 Tel. 0744 656 726, e-mail: darvareanu@yahoo.com

Ziar tipărit cu sprijinul
Primăriei
și Consiliului Local Novaci
și al obștilor de moșneni din Novaci,
Pociovaliștea și Cernădia.

Pre-press & print:

Tipografia
ProdCom

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
 Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
 Tel. 0253-212.991, Fax 0253-218.343
 E-mail: tipografia.prodcom@gmail.com

Tehnoredactare:
RODICA TEIȘI